

Arrest

nr. 278 251 van 3 oktober 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 23 februari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 februari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. GEENS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Rom afkomstig uit Vitimirica, gelegen in het huidige Kosovo. U bent thuis geboren in 1987 en werd nooit officieel ingeschreven bij de gemeente. Hierdoor bezit u geen identiteitsdocumenten. U verkreeg nooit documenten van de Kosovaarse autoriteiten, noch van de Servische. U diende zich tevens nooit aan bij enige ambassade. U heeft met uw ex-partner Valentina H. (...) vier minderjarige kinderen: Yelena H. (...), Donatello H. (...), Alessio H. (...) en Pamela H. (...). Uw kinderen zijn allen geboren te Antwerpen en al jarenlang geplaatst in een instelling in België. U heeft sinds tien jaar geen contact meer met de moeder van uw kinderen.

In de periode 1998-1999-2000 verliet u uw regio van herkomst samen met uw moeder Zera R. (...) (O.V. X), uw broer Serbo (O.V. X), en uw zussen Zelena (O.V. X) en Slavka (O.V. X). Jullie reisden samen

met Avdija R. (...) (O.V. X), de broer van uw vader, naar België. Aangezien uw vader stierf toen u nog jong was voedde Avdija u zowel in uw regio van herkomst als in België op.

Uw moeder verzocht in België drie keer om internationale bescherming, respectievelijk op 14 november 2000, op 30 augustus 2002 en op 17 februari 2005. Hierin nam de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) telkens een weigeringsbeslissing. Op 18 november 2010 verkreeg uw moeder een verblijfsrecht van onbepaalde duur nadat haar aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet goedgekeurd was. Uw broer Serbo kreeg als haar minderjarig kind derhalve eveneens verblijfsrecht in België.

In 2004 of 2005 trok u naar Frankrijk om er de begrafenis van een familielid bij te wonen. Toen er in Frankrijk een politiecontrole plaatsvond gaf u op aanraden van uw familie een valse naam op omdat u toen minderjarig was en niet over geldige verblijfspapieren beschikte. U verklaarde toen Antonio H. (...) te heten en nadat uw vingerafdrukken werden genomen diende u een verzoek om internationale bescherming in. U werd vrijgelaten, maar wachtte niet op de afhandeling van uw verzoek. Na een verblijfsperiode van twee à drie weken keerde u vanuit Frankrijk terug naar België.

Op 26 februari 2008 diende u in België een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 25 juni 2008 werd uw verzoek onontvankelijk verklaard door de DVZ daar Frankrijk verantwoordelijk was voor uw verzoek omwille van de Dublin-vordering (bijlage transfert Dublin, 26 quater).

In 2015 nam u zonder toestemming uw kinderen vanuit de instelling in België mee naar Duitsland. U diende er vervolgens een verzoek om internationale bescherming in op 26 maart 2016 onder een valse naam, zijnde Feric R. (...). Op basis van uw vingerafdrukken werd u echter drie tot zes maanden later ontmaskerd en opgespoord door Interpol. U werd aangehouden en uitgeleverd aan België waar u werd veroordeeld wegens ontvoering van uw kinderen. U zat vier jaar en zes maanden in de gevangenis en uw kinderen werden opnieuw geplaatst in een instelling.

Op 20 september 2021 diende u voor de tweede maal een verzoek om internationale bescherming in omdat u na éénnentwintig jaar officieel in orde wil zijn in België zodat u kan werken en bestaansrecht heeft. U kan ook niet naar Kosovo terugkeren omdat u in België opgroeide, in Kosovo niemand meer kent, en er geen werk, geen inkomsten en geen woning zal hebben. Daarnaast vreest u bij terugkeer dat u en uw kinderen gediscrimineerd zullen worden door de etnische Kosovaren, Albanezen en Serviërs waardoor uw kinderen in Kosovo niet naar school kunnen gaan en er geen toekomst zullen hebben.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u kopieën neer van de verblijfsdocumenten van uw kinderen, van uw moeder en van uw oom Avdija in België, van de drie vonnissen inzake de plaatsing van uw kinderen in een instelling en van een foto van u met uw drie kinderen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 14 december 2020 werd Kosovo vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat uw verzoek tot internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

Vooreerst kan er gewezen worden op de vaststelling dat u uw beweerdte identiteit niet aannemelijk heeft gemaakt. Naast het feit dat u ter staving van uw identiteit niet het minste begin van bewijs voorlegde, legde u hierover in de loop der jaren immers tegenstrijdige verklaringen af. Zo blijkt uit uw administratief dossier dat u in het kader van uw eerste verzoek in België (d.d. 26/02/2008) verklaarde dat uw vader Avdia R. (...) heette, waar u in uw huidig verzoek zei dat het de broer van uw vader is die deze naam draagt (zie administratief dossier; CGVS p.8). Toen u in 2004 of 2005 om internationale bescherming verzocht deed u dit in Frankrijk onder de naam Antonio H. (...), en op 26 maart 2016 in Duitsland onder de naam Feric R. (...). Nochtans verklaarde u ten aanzien van de Belgische autoriteiten Hercules R. (...) te heten en geboren te zijn op 1 januari 1987 in Vitimirica, Kosovo (zie administratief dossier; CGVS p.2-3). Bovendien gaf u aan niet zeker te zijn van uw in België beweerdte identiteit. Zo verklaarde u dat u zich voor uw identiteit en afkomst slechts baseert op wat uw moeder u verteld heeft (CGVS p.2,10). Gevraagd of uw broer en uw zussen bij de lokale gemeente werden ingeschreven antwoordt u dat u het niet precies weet (CGVS p.12). U denkt dat uw zussen wel werden geregistreerd in de gemeente waar u

bent geboren (CGVS p.12). Ondanks dat u met uw moeder over uw situatie sprak kan u opmerkelijk genoeg niet aangeven waarom uw zussen wel werden geregistreerd bij de gemeente en u niet (CGVS p.10,12). Uit uw verklaringen en uit uw administratief dossier blijkt dat u naast met uw moeder ook in contact staat met uw andere familieleden in België (CGVS p.5-6,8-10,12). U verklaarde verder nooit identiteitsdocumenten te hebben verkregen van de Kosovaarse, noch van de Servische autoriteiten (CGVS p.2). U diende zich tevens nooit aan bij enige ambassade teneinde dergelijke documenten te bekomen (CGVS p.2-3). Deze houding staat vanzelfsprekend haaks op uw verklaringen waaruit blijkt dat u gefrustreerd bent over uw onwetendheid aangaande uw achtergrond (CGVS p.1-2,9-10,13). Uw verklaringen over uw identiteit en afkomst kunnen gelet op voorgaande bevindingen dan ook geenszins overtuigen. Dat u zich nooit op een aanhoudende en doortastende manier geïnformeerd heeft over uw identiteit en uw afkomst, ondanks uw beweerde frustratie over uw onwetendheid over uw achtergrond en identiteit, is niet aannemelijk. Nochtans kan van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid worden verwacht dat hij zich grondig en volledig informeert over zijn identiteit en afkomst. Deze vaststellingen ondergraaft niet alleen de geloofwaardigheid van uw beweerde onwetendheid over uw identiteit en afkomst, maar tevens uw algemene geloofwaardigheid. Volledigheidshalve kan hieraan toegevoegd worden dat er ook in het kader van de verzoeken van uw broer Serbo en uw zus Slavka geen geloof kon worden gehecht aan hun respectievelijke identiteit en afkomst (zie administratief dossier). Uit de bijgevoegde informatie blijkt ten slotte dat uw moeder in België dan weer gekend is onder de namen Arifa H. (...) en Zera R. (...).

Uw verklaringen over uw nationaliteit staan bovendien haaks op de vaststellingen die het CGVS deed in de beslissing van uw broer Serbo. Toen stelde het CGVS op basis van zijn verklaringen en andere aanwijzingen vast dat er aangenomen kon worden dat niet alleen Serbo maar ook jullie familieleden over de Bosnische nationaliteit beschikken. Deze vaststelling valt niet te rijmen met uw bewering over de Kosovaarse nationaliteit te beschikken.

Het voorgaande noopt ertoe te besluiten dat u noch uw land(en) van herkomst, noch uw identiteit, noch uw nationaliteit ook maar enigszins aannemelijk heeft gemaakt en dat u in dit verband heeft nagelaten om aan uw medewerkingsplicht te voldoen. Het feit dat u uw identiteit en uw land van herkomst niet aantoon, is bovendien een element dat van die aard is dat het voor mij onmogelijk maakt om een geloofwaardig zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie (betreffende de redenen waarom u uw land verlaten hebt en het eventueel risico van vervolging). Door bewust de ware toedracht aangaande uw werkelijke nationaliteit, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Hoe dan ook, zelfs indien er aangenomen kan worden dat u over de Kosovaarse nationaliteit beschikt, quod non, moet er op gewezen worden dat u een nood aan internationale bescherming ten aanzien van Kosovo niet aannemelijk heeft gemaakt.

U diende een tweede verzoek in omdat u na éénentwintig jaar officieel in orde wil zijn in België zodat u kan werken en bestaansrecht heeft. U kan ook niet naar Kosovo terugkeren omdat u in België opgroeide, in Kosovo niemand meer kent, en er geen werk, geen inkomsten en geen woning zal hebben. (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 20/12/2021, hierna CGVS, p.9-11,13). Wat betreft deze door u aangehaalde redenen, dient opgemerkt te worden dat deze motieven van louter persoonlijke, administratieve en socio-economische aard zijn en op zich helemaal niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming.

Bovendien kan er niet worden voorbijgegaan aan de vaststelling dat u pas dertien jaar na uw eerste verzoek in België opnieuw asiel aanvroeg. Ondanks dat u na uw verblijf en verzoek in Duitsland (d.d. 26 maart 2016) viereneenhalf jaar in een Belgische gevangenis doorbracht, blijft de vaststelling dat u zo lang gewacht heeft om uw beweerde vrees - bij terugkeer kenbaar te maken aan de Belgische autoriteiten en alhier pas op 20 september 2021 opnieuw te verzoeken om internationale bescherming. Nochtans kan van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Zeker wanneer we rekening houden met uw verklaringen omtrent uw kinderen, die u terug bij u wilt, die alles voor u betekenen en voor hen wil zorgen, maar waarvoor u vreest dat ze in Kosovo niet naar school zouden kunnen gaan en er een slechte toekomst zullen hebben (CGVS p.9-13). Uw redenering dat u altijd maar aan het wachten was, dat men u misschien was vergeten en u niet wist wat te doen, kan uiteraard niet overtuigen (CGVS p.12-13).

Inzake uw bewering dat u en uw kinderen in Kosovo gediscrimineerd zullen worden door de etnische Kosovaren, Albanezen en Serviërs waardoor uw kinderen in Kosovo niet naar school kunnen gaan en er geen toekomst zullen hebben (CGVS p.10-12), valt vooreerst op dat u op uw eerste interview ten aanzien van de DVZ deze motieven nooit heeft aangehaald (Verklaring volgend verzoek d.d. 25/10/2021). Afgezien van het feit dat de bevraging op de DVZ niet tot doel heeft een uitvoerig of

gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan evenwel redelijkerwijze van u worden verwacht dat u voorgaande motieven aanhaalde. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker inzake de concrete vrezen bij terugkeer naar het land van herkomst, en dit reeds van bij het eerste interview. Deze vaststellingen zetten toch een ernstige kanttekening bij deze door u op het CGVS opgeworpen vrezen. Hoe dan ook heeft u deze vrezen niet aangetoond. Het loutere gegeven dat u als Roma-zigeuner mogelijk onder een bepaald profiel valt volstaat op zich niet om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. Dit is afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan de verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Kosovo. Het risico moet individueel en dus in concreto aannemelijk worden gemaakt. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat u zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar uw land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Kosovo. U slaagt er in casu echter niet in aannemelijk te maken dat u en uw kinderen persoonlijk geviséerd zullen worden bij een eventuele terugkeer naar Kosovo. U beroept zich immers op vage en algemene verklaringen dat de mentaliteit in Kosovo anders is, jullie niet overeenkomen, en er Albanese wetten gelden die anders zijn dan in België (CGVS p.10-11). Men zal er u werk weigeren, uw kinderen zullen er niet naar school kunnen gaan, men zal op straat naar u spugen, en ze zullen jullie als dieren behandelen, en dit allemaal louter en alleen omdat jullie Roma-zigeuners zijn (CGVS p.10-11). U beroept zich evenwel op veronderstellingen die u niet aantoonst en die evenmin staving vinden in de objectieve informatie. Dat uw kinderen niet naar school zouden kunnen gaan gezien hun Roma-etniciteit betreft eveneens een blote bewering waar gezien de bijgevoegde informatie evenmin enig geloof kan worden gehecht.

De informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Kosovo Algemene Situatie van 1 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_kosovo_algemene_situatie_20210401_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) toont immers aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene precaire economische toestand in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). De Kosovaarse overheid respecteert evenwel de rechten van de etnische minderheden en de regering heeft zich gewijd aan een uitvoerige bescherming van minderheden. Via een strategie en een actieplan, eerst voor de periode 2009-2015 en actueel voor de periode 2017-2021, tracht ze de toestand en de re-integratie van de Roma in Kosovo te verbeteren. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie ervan, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting en registratie. In dit verband kan nog gewezen worden op het feit dat diverse gemeenten in Kosovo intussen ook lokale actieplannen voor de integratie van de Roma hebben aangenomen. Om de implementering en de efficiëntie van de beleidsplannen in verband met de Roma in de westelijke Balkan en ook de principes van goed bestuur en lokale participatie hierbij te ondersteunen, hebben de Raad van Europa en de EU samen het zogenoemde ROMACTEDsteunprogramma opgezet. In de loop van 2018 en 2019 heeft ROMACTED als drijvende kracht gefungeerd bij het opzetten van lokale initiatieven, samenwerkingsverbanden en synergieën met als doel de implementatie van het nationale actieplan lokaal beter te implementeren. Het betreft hier onder meer initiatieven in verband met huisvesting, energievoorzieningen, onderwijs, verkiezing van de Roma-vriendelijkste burgemeester van Kosovo, en versterking van onderwijscapaciteiten voor Romakinderen. Tevens zijn er in Kosovo meerdere ngo's actief die de rechten en integratie van Roma verdedigen.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Kosovaarse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Kosovo hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te

worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan aangenomen kan worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Kosovaarse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Kosovo Algemene Situatie van 1 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_kosovo_algemene_situatie_20210401_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt ook dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Uit een doorgedreven en continue opvolging van de situatie ter plaatse is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van de RAE in Kosovo wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt als overwegend stabiel en kalm omschreven. In het algemeen bestaan er geen veiligheidsrisico's voor RAE om terug te keren naar Kosovo. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Volledigheidshalve kan er nog opgemerkt worden dat uit niets blijkt dat u anno 2021 geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming, hetgeen hier niet het geval is. Gevraagd of u in geval van discriminatie bij het toekennen van werk of het toelaten van uw kinderen op een school daarover een melding of klacht kan indienen bij de autoriteiten, bepaalde personen of organisaties, antwoordt u ontkennend (CGVS p.11). U beargumenteert dat u het wel in principe zou kunnen doen, maar dat het daar helemaal anders is dan in België (CGVS p.11). De wetten en regels zijn er anders, en dat is heel slecht (CGVS p.11). U stelt dat niemand jullie helpt omdat jullie zigeuners zijn, dat jullie niet met Kosovaren, Albanezen of Serviërs kunnen praten, ze altijd 'nee' zeggen en jullie niet overeenkomen (CGVS p.11). Nochtans blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Kosovo Algemene Situatie van 1 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_kosovo_algemene_situatie_20210401_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) dat in Kosovo maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Kosovaarse autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een openbaar en eerlijk proces, het recht op een advocaat, het recht op getuigen en het recht om in beroep te gaan, zijn formeel verworven en worden gerespecteerd. Volledigheidshalve kan hier worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Kosovo aanwezig zijn via het zogenoemde Free Legal Aid Agency (FLAA). De informatie maakt verder duidelijk dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gebracht, ze op afdoende wijze actie onderneemt. Niettegenstaande de politie moeite heeft met het bestrijden van complexe misdaden, wat volgens de Europese Commissie te wijten is aan een zwakke informatiegestuurde politiezorg, oordeelt de Europese Commissie dat de onderzoekscapaciteit van de Kosovaarse politie over het algemeen goed is. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie en los van enige inmenging behandeld. Elke burger van Kosovo kan zich indien nodig in vertrouwen wenden tot de Kosovaarse politie. De verbeterde functionering en de multi-etnische samenstelling van de KP hebben geleid tot een groeiend vertrouwen van de bevolking in het werk van de politie. De rechtsgang in Kosovo biedt, ondanks de inspanningen die nog geleverd moeten worden, in het algemeen, en ook voor minderheden, de nodige rechtsbescherming. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Kosovaarse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan

voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Dit kan bij het politie-inspectoraat van Kosovo en de Ombudsman. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. EULEX behoudt tevens een speciale politievertegenwoordiging in Kosovo met de bedoeling de rol van second security responder te blijven opnemen. Er kan tot slot nog op gewezen worden dat meerdere lokale en internationale gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties toezien op de naleving van de mensenrechten in Kosovo. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet.

Hieraan kan nog worden toegevoegd dat het feit dat u al meer dan twintig jaar in België verblijft, goed geïntegreerd bent en hoopt hier in België legale verblijfsdocumenten te kunnen verkrijgen motieven zijn die op zich helemaal niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming (CGVS p.9,11,13). Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een langdurig verblijf en integratie in België. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is enkel bevoegd uw eventueel risico bij een terugkeer naar uw land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico zijn voorgaande motieven niet relevant. Indien u een langdurig verblijf en een goede integratie wenst op te werpen als element voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning moet u zich, volgens de in de Vreemdelingenwet voorziene procedure, wenden tot de bevoegde overheidsinstantie.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten missen bewijskracht en de opmerkingen van uw raadsman (CGVS p.14) volstaan niet om voorgaande vaststellingen te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de:

“- SCHENDING VAN ARTIKEL 57/6/1 VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN DE ARTIKEL 1 T.E.M. 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN

- SCHENDING VAN DE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR: DE REDELIJKE TERMIJNEIS, HET RECHTSZEKERHEIDS- EN VERTROUWENSBEGINSEL, HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT”.

Verzoeker betoogt:

“Verzoeker betwist de genomen beslissing door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de mate dat het verzoek tot internationale bescherming kon worden afgewezen als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, §2 Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt immers vermeld:

(...)

De afwijzing van een verzoek tot internationale bescherming als kennelijk ongegrond heeft belangrijke rechtsgevolgen. Op basis van artikel 74/14, §3, 6° Vreemdelingenwet kan worden afgeweken van een termijn van dertig dagen bij het nemen van een verwijderingsbeslissing indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2 Vreemdelingenwet.

De beslissing om het verzoek tot internationale bescherming van de verzoekende af te wijzen als kennelijk ongegrond, brengt derhalve rechtsgevolgen met zich mee die nadelig zijn voor verzoeker. Verzoeker betwist om deze reden de beslissing om het verzoek tot internationale bescherming af te wijzen als ongegrond.

2. De rechtsgrondslag om het verzoek tot internationale bescherming als kennelijk ongegrond te beschouwen, artikel 57/6/1, §2 Vreemdelingenwet, stelt als volgt (eigen accentuering):

(...)

Deze bepaling vereist dat, om een verzoek tot internationale bescherming als kennelijk ongegrond te beschouwen, de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt. Is dit niet het geval, dan kan het verzoek tot internationale bescherming niet als kennelijk ongegrond worden beschouwd.

Artikel 57/6/1, §1 Vreemdelingenwet stelt als volgt (eigen accentuering):

(...)

Hieruit volgt dat, indien de verzoeker om internationale bescherming uit een veilig land van herkomst afkomstig is, het verzoek tot internationale bescherming via de versnelde procedure kan worden behandeld. Dit betreft geen gebonden bevoegdheid, doch enkel een discretionaire bevoegdheid.

De behandeling via de versnelde procedure brengt bovendien belangrijke rechtsgevolgen met zich mee, aangezien dit een voorwaarde vormt om het verzoek tot internationale bescherming af te wijzen als kennelijk ongegrond (waartoe in casu ook werd besloten door de Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Het komt bijgevolg aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen toe om, indien toepassing wordt gemaakt van deze discretionaire bevoegdheid, de formele motiveringsverplichting in acht te nemen.

(...)

In de bestreden beslissing blijkt evenwel dat hiertoe geen afdoende motivering werd opgenomen, aangezien in de bestreden beslissing slechts te lezen valt dat: "Bij KB van 14 december 2020 werd Kosovo vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek" (stuk 1, pagina 2).

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt derhalve enkel dat de versnelde procedure zou gerechtvaardigd zijn omdat verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst. Waarom dit het geval is, wordt niet verklaard in de bestreden beslissing. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan immers evengoed opteren om, indien verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst, de versnelde procedure niet toe te passen. Er bestaat op dit punt geen gebonden bevoegdheid, zoals blijkt uit artikel 57/6/1, §1 Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij wordt hierom geen inzicht verschaft in de genomen beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen waarom de versnelde procedure werd toegepast.

De bestreden beslissing bevat op dit punt geen afdoende motivering."

Vervolgens doet verzoeker gelden:

"De rechtsgrondslag om het verzoek tot internationale bescherming als kennelijk ongegrond te beschouwen, artikel 57/6/1, § 2 Vreemdelingenwet, stelt als volgt (eigen accentuering):

(...)

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beschikt derhalve niet over een gebonden bevoegdheid, doch over een discretionaire bevoegdheid. Deze bepaling dient samen te worden gelezen met de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

(...)

In de bestreden beslissing wordt niet afdoende gemotiveerd over de beslissing tot het afwijzen van het verzoek tot internationale bescherming als ongegrond. Dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus of erkenning als vluchteling, heeft nochtans niet als automatisch gevolg dat het verzoek om internationale bescherming ook kennelijk ongegrond is. Dit vereist een aparte motivering, dewelke niet is opgenomen in de bestreden beslissing.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen motiveert enkel over de afwijzing van het verzoek tot internationale bescherming waarna in de beslissing wordt aangehaald: "Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet" (stuk 1, pagina 5).

De bestreden beslissing schendt hierom de formele motiveringsverplichting, samengelezen met artikel 57/6/1, § 2 Vreemdelingenwet."

Verder voert verzoeker aan:

“Verzoeker wijst er tevens op dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de toepasselijke termijnen niet heeft gerespecteerd.

Door verzoeker werd op 20 september 2021 een verzoek tot internationale bescherming ingediend. Door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt opgemerkt dat verzoeker afkomstig is uit Kosovo. Bij KB van 14 december 2020 werd Kosovo vastgesteld als veilig land van herkomst.

Hierom stelt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de bestreden beslissing:

(...)

Deze vaststelling is essentieel, aangezien op basis van de versnelde procedure het verzoek tot internationale bescherming kan worden afgewezen als kennelijk ongegrond.

De rechtsgrondslag voor het handelen van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan worden gevonden in artikel 57/6/1, §1 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

(...)

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

(...)

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

(...)

De verzoekende partij wijst erop dat, wanneer toepassing wordt gemaakt van artikel 57/6/1, §1 van de Vreemdelingenwet, de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing neemt inzake het verzoek om internationale bescherming binnen een termijn van 15 werkdagen, na ontvangst van het verzoek dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden (zie artikel 57/6/1, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet).

Deze termijn werd niet gehonoreerd door verweerder, aangezien door verzoeker op 20 september 2021 een verzoek tot internationale bescherming werd ingediend en pas op 10 februari 2020 werd de beslissing genomen door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat het verzoek tot internationale bescherming moet worden afgewezen (nadat het dossier reeds op 27 oktober 2021 werd overgedragen aan verweerder).

Indien toepassing wordt gemaakt van de versnelde procedure, dient de wettelijke termijn te worden gerespecteerd.

Door de verstreken termijn kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet meer rechtmatig voorhouden dat verzoeker zich in één van de gevallen zoals vermeld in artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, a) tot j) zou bevinden.

Het handelen van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen getuigt er immers zelf van dat er geen noodzaak was om een versnelde procedure (dewelke overigens steeds facultatief en niet verplichtend moet worden toegepast, zie art. 57/6/1, §1, eerste lid:

(...)

Door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt in de bestreden beslissing nergens uiteengezet waarom de wettelijk vereiste termijn niet kon worden gerespecteerd. Er dient derhalve te worden aangenomen dat er geen redenen voorhanden zijn waarom de wettelijk vereiste termijn van vijftien werkdagen niet kon worden gerespecteerd.

De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 57/6/1, §1 Vreemdelingenwet door alsnog te oordelen dat een versnelde procedure diende te worden toegepast (waardoor het verzoek tot internationale bescherming kennelijk ongegrond werd verklaard).

Deze vaststelling is essentieel, aangezien op basis van de versnelde procedure het verzoek tot internationale bescherming kan worden afgewezen als kennelijk ongegrond. Dit heeft verderstrekkende gevolgen. Onder meer op basis van artikel 74/14, §3, 6° Vreemdelingenwet kan worden afgeweken van een termijn van dertig dagen bij het nemen van een verwijderingsbeslissing indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2 Vreemdelingenwet.

De beslissing om het verzoek tot internationale bescherming van de verzoekende af te wijzen als kennelijk ongegrond, brengt derhalve (nog andere) rechtsgevolgen met zich mee.

Ook op basis van de redelijke termijnvereiste blijkt, gelet op de termijn van vijftien werkdagen, dat verweerder niet meer over de mogelijkheid beschikt op 10 februari 2022 om de aanvraag van de verzoekende partij als kennelijk ongegrond te beschouwen.

Door de verstreken termijn kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet meer rechtmatig voorhouden dat verzoeker zich in één van de gevallen zoals vermeld in artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, a) tot j) zou bevinden.

Het handelen van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen getuigt er immers zelf van dat er geen noodzaak was om een versnelde procedure (dewelke overigens steeds facultatief en niet verplichtend moet worden toegepast, zie art. 57/6/1, §1, eerste lid:

(...)

Verzoeker verwijst in deze context tevens naar het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als één van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft verricht (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Verzoeker mag erop vertrouwen dat, na een termijn van vijftien werkdagen, zijn aanvraag niet meer als kennelijk ongegrond zal worden verklaard op grond van artikel 57/6/1, §1 van de Vreemdelingenwet. Het vertrouwensbeginsel houdt dan ook in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

In eenzelfde lijn beroept verzoeker zich op het rechtszekerheidsbeginsel, dit is een uit de rechtstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid van het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, Die Keure, 2006, 315-349). Ook hierom mag de verzoekende partij ervan uitgaan dat zijn aanvraag niet meer als kennelijk ongegrond zal worden verklaard op grond van artikel 57/6/1, §1 van de Vreemdelingenwet, gelet op uitblijven van een beslissing door de bevoegde overheid binnen de wettelijke termijn van vijftien werkdagen (en de werkdagen die daarop volgden).

Door echter op 10 februari 2022 alsnog vast te houden aan de versnelde procedure en hierom het verzoek tot internationale bescherming als kennelijk ongegrond te beschouwen, ondanks de wettelijk vereiste termijn van 15 werkdagen, schendt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel.

5. Omwille van bovenvermelde redenen, dient de bestreden beslissing, waarbij het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond wordt beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet, te worden vernietigd."

Verzoeker stelt voorts:

"Verzoeker betwist vervolgens ook de inhoudelijke beoordeling van zijn verzoek tot internationale bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Verzoeker benadrukt dat hij waarachtige verklaringen heeft afgelegd over zijn identiteit en afkomst. Verzoeker werd geboren in 1987. Hij werd thuis geboren. Er vond geen officiële aangifte van de geboorte plaats. Hierdoor heeft verzoeker nooit enig identiteitsdocument kunnen verkrijgen van de Kosovaarse of de Servische autoriteiten.

In het kader van een procedure inzake de erkenning als staatloze, werd door de Procureur des Konings van het openbaar ministerie in Antwerpen contact opgenomen met de ambassade van Bosnië en Herzegovina in België per schrijven van 2 juli 2021 (stuk 3). Er werd informatie opgevraagd van zowel verzoeker als van zijn familie, waarop een antwoord is gevolgd op 29 september 2021 (stuk 3).

De moeder van verzoeker is in het huwelijk getreden op 14 februari 1987 met de heer R. (...) Vehbija op 14 februari 1974. Samen hebben zij elf kinderen gekregen. De kinderen die werden aangegeven in de periode 1985 -1991 zijn: Slavka (°20.01.1985), Ferid (°15.01.1987) en Zelena (°02.01.1991). Zij werden ingeschreven in het register der staatsburgers van de Federatie van Bosnië en Herzegovina. Verzoeker is niet gekend. Evenmin is er een ander kind gekend in de periode (1985-1991) waarbinnen verzoeker werd geboren (1987).

Hieruit blijkt dat verzoeker inderdaad niet gekend is bij de autoriteiten van Bosnië en Herzegovina, zoals hij heeft verklaard tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Bovendien benadrukt verzoeker net dat hij een procedure tot erkenning als staatloze heeft aangevat net omdat hij "onwetend" is over "zijn achtergrond en identiteit" en hij geen beroep kan doen op de bescherming van een nationale overheid. Het bijgebrachte schrijven van de ambassade van Bosnië en Herzegovina bevestigt dit gegeven.

Verzoeker benadrukt dat hij vreest om bij een terugkeer onderworpen te worden aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften kan voorzien en dat van zijn minderjarige kinderen. Hij vreest bovendien gevisieerd te worden omwille van zijn Roma-etniciteit.

In de periode 1998-1999-2000 verliet verzoeker zijn regio van herkomst samen met zijn moeder Zera R. (...) (OV 5.035.730), zijn broer Serbo (OV 8.959.064), en zijn zussen Zelena (OV 6.912.987) en Slavka (OV 5.723.102). Verzoeker keerde sindsdien niet meer terug naar zijn regio van herkomst. Hij beschikt niet over enig identiteitsdocument. Verzoeker heeft geen sociaal of familiaal netwerk in zijn regio van herkomst waarop hij zich kan beroepen. Hij kan evenmin enig recht doen gelden door het gebrek aan

identiteitsdocumenten. Verzoeker benadrukt daarbij zijn bijzondere kwetsbaarheid door zijn Roma-etniciteit, zoals hij heeft verklaard tijdens zijn persoonlijk onderhoud.

Al deze elementen geven blijk van een bijzonder kwetsbaar profiel in hoofde van verzoeker.

Omwille van bovenvermelde redenen, is de verzoekende partij het niet eens met de genomen beslissing door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en dient de bestreden beslissing te worden hervormd."

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

"Het huidige beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren.

De betwiste beslissing van het Commissariaat-Generaal te vernietigen in de mate dat door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd besloten om het verzoek tot internationale bescherming als kennelijk ongegrond te beschouwen in toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet.

De betwiste beslissing van het Commissariaat-Generaal te hervormen en aldus verzoeker de hoedanigheid van vluchteling in de zin van art. 1 A, lid 2 van de Conventie van Genève toe te kennen. In subsidiaire orde verzoeker de subsidiaire bescherming toe te willen kennen."

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog *"Briefwisseling ambassade van Bosnië en Herzegovina"* bij het verzoekschrift (bijlage 3).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

3.3. Verzoeker beweert in het voorliggende verzoekschrift zonder nationaliteit en derhalve staatloos te zijn. Wel geeft hij aan van Kosovaarse oorsprong te zijn. Tevens formuleert verzoeker een vrees ten aanzien van Kosovo. Meer bepaald geeft hij aan dat hij vreest dat hij aldaar in een situatie van extreme armoede zou terechtkomen, dat hij er geen netwerk heeft, dat hij er geen rechten zal kunnen doen gelden bij gebrek aan identiteitsdocumenten en dat hij er omwille van zijn Roma-etnie zal worden geïsoleerd en kwetsbaar zal zijn.

Van verzoeker mag, als verzoeker om internationale bescherming, in dit kader redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). De verzoeker om internationale bescherming is overeenkomstig artikel 51, eerste lid van de Vreemdelingenwet vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming verplicht om mee te werken met de bevoegde overheden om zijn identiteit en andere elementen ter staving van zijn verzoek vast te stellen. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet daarbij zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen, wetgeving en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo

gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Dient *in casu* te worden vastgesteld dat verzoeker op kennelijke en ernstige wijze (heeft) verzaakt aan de voormelde, op hem rustende medewerkingsplicht.

Vooreerst blijkt in dit kader dat verzoeker zich meermaals en ook in het kader van zijn voorliggend verzoek om internationale bescherming en het onderhavige beroep heeft bediend en bedient van een valse naam en identiteit. Verzoeker gaf en geeft immers aan dat hij zich in Frankrijk bediende van een valse identiteit en er gekend is onder de naam Antonio H., dat hij zich in Duitsland heeft bediend en gekend is onder de volgens hem valse naam Ferid R. en dat hij in werkelijkheid Hercules R. zou heten (administratief dossier, verklaring volgend verzoek, nr.1-3). Uit een samenlezing van de stukken die verzoeker *nota bene* zelf bij het verzoekschrift voegt en verzoekers verklaringen, onder meer omtrent zijn geboortedatum en de door hem gehanteerde identiteit in Duitsland, kan echter worden afgeleid dat de identiteit die verzoeker opgaf en opgeeft ten aanzien van de Belgische asielinstanties vals is, alsmede dat verzoekers werkelijke naam Ferid R. is, hetgeen de naam is die hij opgaf in Duitsland.

Bovendien legde en legt verzoeker klaarblijkelijk leugenachtige en kennelijk tegenstrijdige verklaringen af omtrent zijn nationaliteit en zijn herkomst. Zo gaf verzoeker initieel zowel tijdens zijn eerste als tijdens zijn huidige, tweede verzoek om internationale bescherming aan dat hij de Servische nationaliteit had (administratief dossier, verklaring volgend verzoek, nr.6; map eerste aanvraag, document 'terugnameverzoek', nr.6). Bij de DVZ gaf verzoeker later wel aan dat hij toen hij klein was in Kosovo verbleef en formuleerde hij een vrees ten overstaan van dit land (administratief dossier, verklaring volgend verzoek, nr.19-20). Bij het CGVS en in het voorliggende verzoekschrift laat en liet verzoeker dan weer uitschijnen dat hij zonder nationaliteit en derhalve staatloos is. Wel geeft hij aan dat hij van Kosovaarse oorsprong is. Uit de stukken die verzoeker bij het verzoekschrift voegt, blijkt, in tegenstelling met wat verzoeker voorhoudt, echter duidelijk dat verzoeker, net als al zijn broers en zussen, beschikt over de Bosnische nationaliteit, dat hij in dit land onder zijn voormelde identiteit en onder de naam Ferid R. is ingeschreven in het register der staatsburgers van de Federatie van Bosnië en Herzegovina en dat hij aldaar over een actuele verblijfplaats beschikt op het adres "*Osenik bb, gemeente Hadzici, Kanton Sarajevo*". Ondanks dat verzoeker bij het CGVS en in het verzoekschrift stevast beweerde en beweert dat hij nooit over identiteitsdocumenten beschikte, blijkt daarbij bovendien dat hij minstens in het verleden beschikte over een Bosnisch reisdocument, dat vervallen is op 27 april 2016.

Verzoeker legde bovendien duidelijk leugenachtige verklaringen af aangaande zijn geboorteplaats. In de loop van onderhavig verzoek om internationale bescherming hield verzoeker namelijk voor te zijn geboren in Vitimirica Peje (administratief dossier, verklaring volgend verzoek, nr.4-5). Ook in het verzoekschrift beweert verzoeker nog dat dit zijn geboorteplaats zou zijn. Uit de documenten bij het verzoekschrift blijkt echter dat verzoekers werkelijke geboorteplaats Ilidza is.

Uit de voormelde stukken en hetgeen er gesteld wordt in het verzoekschrift, blijkt bovendien dat verzoeker eerder manifest leugenachtige verklaringen heeft afgelegd omtrent de identiteit van zijn moeder. Verzoeker verklaarde eerder, zoals genoegzaam blijkt uit het niet-betwiste feitenrelaas in de bestreden beslissing dat te dezen steun vindt in het dossier, namelijk dat zijn moeder Zera R. heette. Uit de stukken bij het verzoekschrift en het betoog dat verzoeker aan de hand van deze stukken voert, blijkt echter dat de werkelijke naam van zijn moeder, dit in weerwil van wat verzoeker elders in het verzoekschrift doet gelden, Arifa R. is.

Ook legde en legt verzoeker frappant tegenstrijdige en kennelijk leugenachtige verklaringen af omtrent zijn vader. Vooreerst blijkt in dit kader, zoals ook reeds terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing, dat verzoeker eerder tegenstrijdige verklaringen aflegde over de naam van zijn vader. Tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming, gaf hij aan dat de naam van zijn vader Avidia R. was en voegde hij toe dat deze was overleden toen hij nog klein was (administratief dossier, map eerste aanvraag, document terugnameverzoek, nr.8). Tijdens zijn huidige verzoek om internationale bescherming verklaarde verzoeker echter dat Avidia de naam was van de broer van zijn vader, die hem zou hebben opgevoed nadat zijn vader was overleden (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.4, 8). Uit de stukken die verzoeker bij het verzoekschrift voegt en het gestelde in het verzoekschrift, kan echter worden afgeleid dat de werkelijke naam van zijn vader Vehbija R. is.

Verder legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over de moeder van zijn kinderen. Tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde hij dat haar voornaam Helena was en gaf hij aan dat zij traditioneel waren gehuwd (administratief dossier, map eerste aanvraag, document 'terugnameverzoek', nr.11). Tijdens zijn voorliggende, tweede verzoek om internationale bescherming, verklaarde hij echter dat haar voornaam Valentina was en ontkende hij dat zij ooit gehuwd waren (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.5).

Daarenboven legde verzoeker frappant tegenstrijdige verklaringen af omtrent zijn etnie. Bij de DVZ verklaarde hij in het kader van zijn huidige, tweede verzoek om internationale bescherming immers in niet mis te verstane bewoordingen dat hij van etnie en afkomst Kosovaar was, net als zijn beide ouders (administratief dossier, verklaring volgend verzoek, nr.6). Bij het CGVS beweerde verzoeker echter plots dat hij een zigeuner was en dat hij Roma van etnie was. Daarenboven hing hij aan dit gegeven zijn vrees ten aanzien van Kosovo op, waarbij hij veelvuldig benadrukte dat hij zigeuner was, dat Kosovaren en zigeuners niet overeenkomen en dat Kosovaren hen altijd lastig vallen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.10-11).

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat verzoeker kennelijk leugenachtige en bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd en aflegt omtrent de meest cruciale elementen inzake zijn eigen persoon en zijn beweerde nood aan internationale bescherming. Verzoeker heeft aldus op ernstige wijze verzaakt aan de op hem rustende medewerkingsplicht, zoals hoger omschreven.

Uit de voormelde vaststellingen blijkt dat verzoeker, hoewel hij beweerde Hercules R. te zijn, geen nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van Kosovo, in wezen Ferid R. is en de Bosnische nationaliteit heeft.

Dient in dit kader te worden opgemerkt dat verzoeker nooit enige vrees formuleerde ten aanzien van Bosnië en Herzegovina, het land waarvan hij de nationaliteit bezit. Uit het gegeven dat verzoeker zijn werkelijke identiteit, nationaliteit en herkomst klaarblijkelijk steevast en angstvallig trachtte te verhullen, dat hij ook over andere cruciale elementen zoals zijn geboorteplaats, zijn beide ouders, de moeder van zijn kinderen en zijn etnie manifest leugenachtige verklaringen aflegde en dat hij dit tot op heden blijft volhouden, kan de Raad daarenboven niet anders dan afleiden dat verzoeker zelf de mening toegedaan is dat hij ten overstaan van Bosnië en Herzegovina geen nood heeft aan internationale bescherming.

Dat verzoeker ten overstaan van dit land duidelijk geen nood aan internationale bescherming heeft, blijkt eveneens duidelijk uit het feit dat verzoeker bijzonder lang draalde alvorens het voorliggende, tweede verzoek om internationale bescherming in te dienen. In dit kader, wordt in de bestreden beslissing geheel terecht gesteld:

"Bovendien kan er niet worden voorbijgegaan aan de vaststelling dat u pas dertien jaar na uw eerste verzoek in België opnieuw asiel aanvroeg. Ondanks dat u na uw verblijf en verzoek in Duitsland (d.d. 26 maart 2016) viereneenhalf jaar in een Belgische gevangenis doorbracht, blijft de vaststelling dat u zo lang gewacht heeft om uw beweerde vrees - bij terugkeer kenbaar te maken aan de Belgische autoriteiten en alhier pas op 20 september 2021 opnieuw te verzoeken om internationale bescherming. Nochtans kan van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Zeker wanneer we rekening houden met uw verklaringen omtrent uw kinderen, die u terug bij u wilt, die alles voor u betekenen en voor hen wil zorgen, maar waarvoor u vreest dat ze in Kosovo niet naar school zouden kunnen gaan en er een slechte toekomst zullen hebben (CGVS p.9-13). Uw redenering dat u altijd maar aan het wachten was,

dat men u misschien was vergeten en u niet wist wat te doen, kan uiteraard niet overtuigen (CGVS p.12-13)."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Derhalve blijven deze motieven onverminderd overeind.

Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat het land van herkomst van verzoeker (opnieuw) werd opgenomen op de lijst van veilige landen bij artikel 1 van het KB van 14 januari 2022 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst. Ook dit vormt een duidelijke indicatie voor het gegeven dat er in dit land en in hoofde van verzoeker geen nood aan internationale bescherming voorhanden is.

Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van :

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

3.4. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.5. Verzoeker toont gelet op het voorgaande evenmin aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.6. Gelet op het voorgaande, is verzoekers kritiek op de toepassing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet door verweerder, toepassing die geschiedde op grond van zijn verklaringen inzake zijn beweerde gebrek aan nationaliteit en inzake zijn vermeende herkomst van Kosovo, te dezen verder niet langer dienstig.

3.7. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT